

BECCA
FITZPATRICK

SERIJOS „PUOLES ANGELAS“ AUTORE

PLIKLEDIS

PAVOJUS,
KURIAM
ATSISPIRTI
NEJMANOMA

Alma littera

PIRMAS SKYRIUS

Jei mirsiu, tai tikrai ne nuo hipotermijos.

Tai nusprendžiau grūsdama žąsų pūkų miegmaišį į savo džipo vranglerio galą ir rišdama prie penkių turistinės įrangos krepšių, multinių ir vilnionių antklodžių, šilkinųjų miegmaišio paklodžių, pirštų šildytuvų bei kilimėlių. Įsitikinusi, kad niekas neiškris trijų valandų kelionėje į Aidelvaildę, uždariau džipo kėbulą ir nusišluosčiau rankas į džinsinius šortus.

Iš telefono pasigirdo Rodo Stiuarto „Jei geidi mano kūno“, prieš atsiliepdama akimirką luktelėjau, kad spėčiau kartu su Rodu sudainuoti „ir manai, kad esu seksuali“. Kitoje gatvės pusėje ponia Pričard garsiai užtrenkė svetainės langą. Rimtai. Betgi negalėjau praleisti tokios šaunios skambučio muzikos.

– Ei, mergyte, – kitame ragelio gale Korbė garsiai susprogdino kramtomosios gumos burbulą. – Ar viskas pagal grafiką?

– Mažytis keblumas. Vrangleryje pritrūko vietos, – dramatiškai atsidusau. Mudvi su Korbe buvome geriausios gyvenimo drau-

gės, bet bendravome greičiau kaip sesės. Todėl nepraleisdavome progos paerzinti viena kitą. – Sukroviau miegmaišius ir įrangą, bet teks palikti tamsiai mėlyną krepšį su rožinėmis rankenomis.

– Palik mano krepšį ir gali nė neprašyti pinigų už degalus.

– Turėjau susiprotėti, kad išmesti savąją turčių šeimynėlės kortą.

– Jei ją turi, kodėl gi nesipuikavus? Kad ir kaip ten būtų, reikėtų kaltinti visus besiskiriančius žmones, samdančius mano mamą. Jei jie pasibučiuotų ir susitaikytų, jai nebeliktų darbo.

– O tau tektų išsikraustyti. Taigi, mano manymu, skyrybos yra puikus dalykėlis.

Korbė prunkštelėjo.

– Ką tik skambinau Meškiui. Jis dar nepradėjo krautis, bet prisiekė, kad pasivys mus Aidelvaidėje prieš sutemstant, – Aidelvaidė, vaizdinga sodyba Grand Titono nacionaliniame parke, buvo Korbės šeimos nuosavybė, ateinančią savaitę turėsianti mums atstoti visą civilizaciją. – Sakiau jam, kad jei man pačiai teks išvaikyti šikšnosparnius iš po kraigo, galės tikėtis ilgų skaisčių pavasario atostogų, – pridūrė ji.

– Vis dar negaliu patikėti, kad tėvai tau leidžia pavasarį atostogauti su vaikinu.

– Na... – sudvejojo Korbė.

– Taip ir žinojau! Kai ką praleidai.

– Kelvinas važiuos kartu ir mus prižiūrės.

– Ką?

Korbė suvaidino pykinimą.

– Jis pavasario atostogų grįžo namo, ir tėtis privertė jį važiuoti su mumis. Su pačiu Kelvinu apie tai dar nekalbėjau, bet tikriausiai jis pasiuto. Nevirškina, kad tėtis aiškina jam, ką daryti, ypač nuo tada, kai įstojo į universitetą. Bus bjaurios nuotaikos, o jo šnekų klausytis teks man.

Prisėdau ant džipo buferio, nes keliai sulinko it pripilti smėlio. Trūko oro. Nei iš šio, nei iš to užplūdo prisiminimai apie Kelviną. Pirmasis mūsų bučinys. Per slėpynes prie upės už jo namų jis žaidė su mano liemenėlės dirželiu ir, ausyse zyžiant uodams, įkišo liežuvį man į burną.

O aš iki koktumo smulkiai, net per penkis puslapius, aprašiau tą įvykį savo dienoraštyje.

– Jis bet kurią minutę grįš į miestą, – kalbėjo Korbė. – Bjauru, ką? Turiu omeny, tu jį jau pamiršai, tiesa?

– Visiškai, – atsakiau vildamasi, kad mano balsas skamba abejingai.

– Supranti, nenoriu, kad būtų neįjauku.

– Prašyčiau. Jau šimtą metų nebegalvoju apie tavo brolių, – ir tuojau pat drėbtelėjau, – o kas, jei judu su Meškiu prižiūrėčiau aš? Pasakyk tėvams, kad Kelvino mums nereikia, – po teisybei, dar nebuvau pasiruošusi susitikti su juo. Gal reikėtų atsisakyti tos kelionės? Suvaidinti, kad susirgau? Bet tai mano kelionė. Kruopščiai jai ruošiausi. Neleisiu, kad Kelvinas ją sugadintų. Ir taip yra per daug sugadinęs.

– Neišdegs, – atsakė Korbė. – Jis atvažiuos pas mus į Adelvaildę šiąnakt.

– Šiąnakt? O kaip jo įranga? Neturės laiko daiktams susidėti, – priminiau jai. – Mes ruošėmės ne vieną dieną.

– Juk kalbame apie Kelviną. Jis pusiau kalnietis. Pala – kita linija skambina Meškis. Tuojau tau atskambinsiu.

Padėjau telefoną ir išsidrėbiau ant žolės. Įkvėpk, iškvėpk. Vadinas, kai pagaliau pradėdau pamiršti Kelviną, jis vėl grįžta į mano gyvenimą, parsitempia mane į ringą dar vienam raundui. Tai bent likimo ironija. Ciniškai pamaniau, kad jo žodis visada paskutinis.

Žinoma, jam nereikia laiko pasiruošti, jis, galima sakyti, užaugęs žygiuose aplink Aidelvaildę. Tikriausiai laiko savo įrangą spintelėje, pasiruošęs bet kada iškelti.

Mintimis grįžau į praeitą rudenį. Kelvinas mane metė penktą pirmo kurso Stanforde savaitę. Pranešė tai telefonu. Tą vakarą, kai man labai reikėjo jo paramos. Nė nenorėjau apie tai galvoti – buvo pernelyg skaudu prisiminti, kas įvyko tą naktį. Kaip ji baigėsi.

Vėliau Korbė, tikėdamasi mane pralinksinti, kad ir kaip būtų keista, leido man suplanuoti mudviejų pavasario atostogas. Dvi artimiausios mūsų draugės, Reičelė ir Emilija, per tas atostogas ketino skristi į Havajus. Mudvi su Korbe sumanėme atostogauti Oahu paplūdimiuose, bet aš, matyt, mėgstu kentėti, nes tariau Havajams sudie ir paskelbiau, kad po pusmečio leisimės keliauti su kuprinėmis po Titoną. Jei Korbė ir numanė, kodėl renkuosi Titoną, buvo ganėtinai supratinga, kad neužsimintų apie tai.

Žinojau, kad Kelvino pavasario atostogos sutaps su mūsų šėkimis, dar žinojau, kad jis mėgsta išskylauti Titone. Tikėjausi jį išgirsiant apie mūsų kelionę ir pasisiūlysiant prisidėti. Baisiai norėjau praleisti šiek tiek laiko su Kelvinu, jis turėjo pamatyti mane kitoje šviesoje ir pasijusti kvailiu, kad manęs atsisakė.

Bet ilgus mėnesius negirdėjusi iš Kelvino nė žodelio pagaliau supratau, ką tai reiškia. Jis nesidomėjo kelione, nes nesidomėjo manimi. Nenorėjo grįžti pas mane. Atsisakiau vilties būti jo mergina ir užgrūdinau savo širdį. Su Kelvinu buvo baigta. Ši kelionė turėjo būti mano.

Mintyse užtrenkiau duris šiems prisiminimams ir pasistengiau sutelkti dėmesį į kitką. Kelvinas parvažiuos namo. Po aštuonių mėnesių pagaliau jį pamatysiu, o jis pamatys mane. Ką man sakyti? Ar bus nejauku?

Aišku, bus.

Gėda prisipažinti, kad kitas man rūpintis dalykas buvo visiškai tuštybė: kažin, ar nuo paskutinio mūsų pasimatymo priaugau svorio? Nusprendžiau, kad ne. Jeigu kas, bėgiojimas ir svarmenų kilnojimas, ruošiantis iškylai, nutekino mano kojas. Stengiausi galvoti apie savo gundančias kojas, bet nėmaž nepasijutau geriau. Tiesą sakant, norėjosi vėmti. Ne, negaliu matytis su Kelvinu. Maniau, kad būsiu jį pamiršusi, bet mane vėl užplūdo skausmas, tiesiog persmėlkė krūtinę.

Prisiverčiau dar kelis kartus giliai įkvėpti, susikaupiau ir įsiklausiau į vranglerio radijo garsus. Buvo transliuojama ne daina, o pranešimas apie orus.

„...tikimasi, kad Aidahą užklups dvi audrų sistemos. Šiąnakt lietaus tikimybė pakils iki devyniasdešimties procentų, galima perkūnija ir stiprus vėjas...“

Pakėliau ant viršugalvio akinius nuo saulės ir prisimerkusi apžvelgiau dangaus mėlynę, kiek akys užmatė. Anei debesėlio. Kad ir kaip ten būtų, jei artėja lietus, reikėtų išvykti, kol dar nelyja. Gerai, kad išvažiuosime iš Aidaho ir pralenkę audrą trauksime į Vajomingą.

– Tėveli! – sušukau atdarų namo langų pusėn.

Po akimirkos tėtis pasirodė tarpduryje. Perkreipusi kaklą įsistebeilijau į jį ir patempusi lūpą nutaisiau mažos mergaitės miną. – Tėveli, man reikia pinigų degalams.

– O kas nutiko tavo kišenpinigiams?

– Reikėjo įrangos kelionei, – paaiškinau.

– Nejau niekas nesakė, kad pinigai neauga ant medžių? – paerzino jis, globėjiškai purtydamas galvą.

Stryktelėjusi pabučiavau tėtį į žandą.

– Man labai reikia pinigų degalams.

– Kur nereikės, – jis tylutėliai atsiduso ir išsitraukė piniginę. Padavė man keturias nublukusias, suglamžytas dvidešimties. –

Klausyk, žiūrėk, kad bake būtų ne mažiau kaip ketvirtis degalų. Kalnuose degalinių retoka. Nieko nėra blogiau, kaip įstrigti juose.

Įsidėjau pinigų į kišenę ir nusišypsojau angeliuko šypsena.

– Geriau prieš eidamas gulti dėl visa ko po pagalve pasidėk mobilųjį ir vilkimo lyną.

– Brita...

– Tėveli, juokauju, – sukikenau. – Neįstrigsiu.

Buvau nukėlusi automobilio stogą, todėl saulė puikiai pasidarbavo ir išildė vairuotojo sėdynę. Atsiložusi žvilgtelėjau į savo atvaizdą užpakalinio vaizdo veidrodėlyje. Į vasaros pabaigą mano plaukai bus blyškūs kaip sviestas. O į strazdanų gretas įsilies dar dešimt naujokių. Iš tėčio buvau paveldėjusi vokiškus genus, iš mamos švediškus. Tikimybė nudegti saulėje? Šimtas procentų. Nuo keleivio sėdynės paėmiau šiaudinę skrybėlę ir užsidėjau ant galvos. Bet, po paraliais, buvau basa.

Puiki apranga apsipirkti.

Po dešimties minučių buvau parduotuvėje, pyliausi į puodelį mėlyno šerbetinio aviečių kokteilio. Įsipylusi šiek tiek nugėriau, tada vėl pripyliau iki viršaus. Kasą aptarnaujantis Vilis Henesis nutvilkė mane piktu žvilgsniu.

– Vaje, – tarė jis. – Vaišinkis, kodėl gi ne?

– Kad jau siūlai, – linksmai atšoviau ir vėl apžiojau šiaudelį, o atsigerusi pripildžiau puodelį dar kartą.

– Mano darbas palaikyti čia tvarką.

– Vili, tik du maži gurkšneliai. Dar niekas nebankrutavo dėl dviejų gurkšnelių. Kada tapai toks niurzgaila?

– Nuo tada, kai pradėjai voginėti kokteilius ir apsimesti nemo-kanti apsieiti su degalų siurbliu, kad man reikėtų eiti ir įpilti už tave. Kaskart, tau užsukus, noriu daužyti galva į sieną.

Suraukiau nosį.

– Nemėgstu, kai mano rankos trenkia benzinu. O tu, Vili, labai šauniai pilstai degalus, – pridūriau, pataikaujamai šypsodamasi.

– Kartojimas – mokslų tėvas, – burbtelėjo jis.

Basomis nušlepsėjau tarp lentynų, ieškojau saldainių bei krekerių su sūriu ir mintijau, kad jei Viliui nepatinka pilstyti degalus, jam reikėtų rimtai pasvarstyti dėl kito darbo, o tada skimbtelėjo laukųjų durų varpelis. Nė nespėjau išgirsti žingsnių; staiga kažkas, esantis už nugaros, uždengė man akis šiltomis įdiržusiomis rankomis.

– Spėk, kas?

Pasijutau paralyžiuota pažįstamo kvapo, žadinančio sentimentus. Meldžiau, kad klausiantysis nepajustų, kaip nuo jo prisilietimo man užkaito veidas. Kurį laiką neįstengiau atgauti balso. Jis tarsi ištirpo ir skausmingai nusirito gerkle žemyn.

– Duok užuominą, – bandžiau atrodyti nuobodžiaujanti. Ar šiek tiek sudirgusi. Bet kokia, tik ne įskaudinta.

– Žemas. Storas. Bjauriai įkyrus, – po šitiek mėnesių jo balsas atrodė erzinamai švelnus. Buvo ir pažįstamas, ir tuo pačiu metu svetimas. Nuo šitokio artumo man ėmė svaigti galva. Bijojau, kad pradėsiu ant jo šaukti čia pat, degalinės parduotuvėje. Ir būgštavau, kad, prisileidusi jį pernelyg arti, išvis nebešauksiu. O šaukti norėjosi – aštuonis mėnesius vis svarsčiau, ką jam kalbėčiau, buvau pasiruošusi viską išrėžti.

– Tokiu atveju, sakyčiau... Kelvinas Verstygas, – kalbėjau abejingai, mandagiai. Buvau tuo tikra. Ir nuo to man neišsivaizduojamai palengvėjo.

Kelas apėjo mane ir įrėmė alkūnę į lentyną. Nusišypsojo man vilko šypsena. Jis jau prieš daugybę metų buvo įgijęs velniškai patrauklių manierų. Kadaisė užkibau ant jo kabliuko, bet dabar jaučiau stipresnė.

Abejingai nužvelgiau jį, nekreipdama dėmesio į dailų veidą. Regis, šiandien savo šukuosenos stilių Kelas buvo patikėjęs pagalvei. Jo plaukai atrodė ilgesni, nei prisiminiau. Karščiausiomis dienomis per bėgimo treniruotes, kai nuo jų galiukų varvėdavo prakaitas, jo šukuosena įgaudavo medžio žievės spalvą. Nuo prisiminimų man nudiegė širdį. Vis dėlto atstūmiau nostalgiją į šalį ir šaltai pasižiūrėjau į Kelviną.

– Ko nori?

Nė neatsiklausęs jis palenkė mano šerbetinio kokteilio šiaudelį į šoną ir atsigėrė. Atgalia ranka nusišluostė burną.

– Papasakok apie tą turistinę iškylą.

Trūktelejau kokteilį šalin.

– Apie turistinį žygį, – man atrodė svarbu pabrėžti skirtumą. Išskylauti gali bet kas. Žygiuoti reikia kur kas daugiau sugebėjimų ir atkaklumo.

– Turite visa, ko reikia? – kamantinėjo jis.

– Ir šiek tiek to, ko norime, – gūžtelėjau. – Ei, merginai reikia lūpų blizgio.

– Kalbėkim rimtai. Korbė nieku gyvu neleis tau išeiti iš namelio. Ji mirtinai bijo gryno oro. O tu nesugebi jai atsakyti, pažįstu merginas.

Pasipiktinusi dėbtelejau į jį.

– Žygiuosim visą savaitę. Mūsų maršrutas bus šešiasdešimt penkių kilometrų, – gal šiek tiek ir perdėjau. Tiesą sakant, Korbė sutiko per dieną nueiti ne daugiau kaip tris keturis kilometrus, ir dar pareikalavo, kad žygiuotume ratais apie Aidelvaildę, jei netyčia ji staiga pasigestų kokių nors patogumų ar kabelinės televizijos. Pernelyg nesitikėjau praleisti žygyje visą savaitę, bet ketinau kokią dieną palikti Korbę su Meškiu namelyje ir paklajoti viena. Norėjau išbandyti, ko vertos mano treniruotės. Aišku, prisidėjęs prie mūsų Kelvinas anksčiau ar vėliau būtų išsiaiškines tikruosius

mūsų planus, bet šią akimirką man buvo svarbiausia padaryti jam įspūdį. Buvau soti nuolatinių užuominų, kad jis neturi nė menkiausios priežasties žiūrėti į mane rimtai. Jei vėliau dar kibis, galėsiu atšauti, kad ketinau žygiuoti visą savaitę, o Korbė man paprieštaravo – toks pasiaiškinimas jam nepasirodys neįtikimas.

– Juk žinai, kad kai kurie maršrutai tebėra užsnigti. O parko nameliai dar neatidaryti sezonui, todėl žmonių ten mažai. Uždaryta net Dženės ežero eigulių stotis. Už savo saugumą atsakote pačios, niekas nesiųs gelbėjimo ekspedicijos.

Išpūtusi akis įsistebeilijau į jį.

– Ką tu sakai? Kelvinai, nesu visiška kvaiša, – drėbiau. – Viskam pasiruošiau. Susidorosime.

Slėpdamas šypsena jis pasitrynė lūpas, buvo akivaizdu, ką mintija.

– Rimtai nemanai, kad pajėgsiu? – stengiausi neparodyti, kad man įgėlė.

– Tik sakau, kad judviem būtų smagiau karštuosiuose Lavos šaltiniuose. Galėtumėte mirkti mineraliniuose baseinuose.

– Treniravausi šiai kelionei visus metus, – paprieštaravau. – Nebuvai čia, todėl nežinai, kaip sunkiai dirbau. Nematei manęs aštuonis mėnesius. Nebesu ta pati mergina, kurią palikai. Nebepažįsti manęs.

– Supratau, – jis iškėlė delnus rodydamas, kad tai tebuvo nekalts pasiūlymas. – Bet kodėl Aidelvaildė? Ten nėra ko veikti. Judvi su Korbe imsite nuobodžiauti jau po pirmojo vakaro.

Nenumaniau, kodėl Kelvinas taip nori atkalbėti mane. Jis pats dievino Aidelvaildę. Ir, kaip ir aš, puikiausiai žinojo, kad ten tikrai yra ką veikti. Tada man kai kas toptelėjo. Bėda buvo ne mano kelionė į Aidelvaildę. Kelvinas nenorėjo važiuoti kartu. Nenorėjo būti su manimi. Jei įtikins mane atsisakyti kelionės, tėvas nevers jo važiuoti su mumis, ir jis atgaus savąsias pavasario atostogas.

Šiaip ne taip suvirškinusi šią skausmingą tiesą atsikrenkščiau.

– Kiek tėvai tau moka, kad važiuotum su mumis?

Kelvinas teatrališkai nužiūrėjo mane neva kritišku žvilgsniu.

– Akivaizdu, kad per mažai.

Tai štai kaip žaisime. Lengvas nereikšmingas flirtas šen, menkas paerzinimas ten. Mintyse pasiėmiau dideliausią juodą žymeklį ir kryžmai perbraukiau Kelvino vardą.

– Jeigu kas, aš irgi nenorėjau, kad važiuotum kartu. Mes kartu? Siaubas, kaip nejauku, – nesitikėjau šitai išstarsi. Pakibę virš mūsų žodžiai atrodė pavydūs, menki ir pikti, taip ir derėjo kalbėti pamestai merginai. Nenorėjau, kad Kelvinas žinotų, jog man vis dar skaudu. Ypač kai jis bendrauja vien šypsena ir mirkčiojimu.

– Sakai? Ką gi, šis prižiūrėtojas ką tik valanda paankstino tavo labanaktuką, – pajuokavo mano pašnekovas.

Linktelėjau į lauke stovintį visureigį BMW X5.

– Tavo? – spėjau. – Dar viena tėvelių dovana, o gal vis dėlto Stanforde ne tik vaikaisi merginas, bet ir veiki ką nors rimtesnio, pavyzdžiui, dirbi padorų darbą?

– Mano darbas ir yra vaikytis merginas, – koki šypsenėlė. – Tik nesakyčiau, kad padorus.

– Tai neturi rimtos merginos? – neįstengiau prisiversti pažiūrėti į jį, bet labai didžiavausi sugebanti kalbėti abejingu balsu. Tariau sau, kad man nerūpi, ką jis atsakys. Tiesą sakant, jei jis susirado merginą, tai buvo dar vienas žalias šviesoforo signalas, bylojantis, kad galiu padaryti tą patį.

Kelvinas man kumštelėjo.

– O tu? Ar turi vaikiną?

– Aišku.

– Kurgi ne, – purkštelėjo jis. – Korbė būtų man pasakiusi.

Aš nepasidaviau, patenkinta kilstelėjau antakius.

– Nori tikėk, nori ne, bet yra dalykų, kurius Korbė nutyli.

Jis susiraukė.

– Kas jis toks? – paklausė dvejodamas, o aš pamaniau, kad tuoj patikės mano istorija.

Geriausias būdas atpirkti melą yra daugiau nemeluoti. Ir vis dėlto pamelavau:

– Nepažįsti jo. Ką tik atsikraustė į miestą.

Kelvinas papurtė galvą.

– Pernelyg patogu. Netikiu tavimi, – bet balse buvo girdėti dvejonė.

Pajutau nenugalimą troškimą įrodyti jam, kad žengiau į priekį – ar tai būtų tiesa, ar ne, kaip šiuo atveju. Maža to, man dar knietėjo pasigirti, kad dabartinis mano vaikinys yra nepalyginti geresnis. Kol Kelvinas kerėjo merginų širdis Kalifornijoje, aš visai, kartoju, visai neliūdėjau ir negedėjau prie senų jo nuotraukų.

– Štai jis. Pats pasižiūrėk, – tariau nė nesusimąstydama.

Kelvino akys pasekė mano ranką, rodančią į lauke prie artimiausio degalų siurblio stovintį raudoną džetos modelio folksvageną. Degalus į džetą pilantis vyrukas atrodė keleriais metais vyresnis už mane. Trumpai pakirpti rudi plaukai išryškino pribloškiančią jo veido simetriją. Už nugaros šviečiant saulei, vyrukui po išsišovusiais skruostikauliais žaidė šešėliai. Neįžiūrėjau jo akių spalvos, bet tikėjausi jas esant rudas. Be jokios rimtos priežasties, tik todėl, kad Kelvino akys buvo ryškiai žalios. Į akis krito tiesūs vaikino pečiai, galėjai manyti, kad jis plaukikas. Iki šiandien nebuvau jo mačiusi.

– Anas? Mačiau užeidamas. Vajomingo automobilio numeriai, – Kelvinas abejojo.

– Kaip jau sakiau, ką tik atsikraustė.

– Jis vyresnis už tave.

Reikšmingai dėbtelėjau į Kelviną.

– Ir?

Skimbtelėjo durų varpelis, ir menamas mano vaikinai įėjo vidun. Iš arti atrodė dar geriau. Jo akys iš tiesų buvo išblukusios rudos spalvos, toks esti upės išmestas medgalys. Jis siektelėjo piniginės užpakalinėje kišenėje, o aš stvėriau Kelviną už rankos ir nusitempiau už sausainių lentynos.

– Ką mes čia veikiame? – Kelvinas įsispoksojo į mane lyg į dvi-galvį padarą.

– Nenoriu, kad mus pamatytu, – sukuždėjau.

– Nes jis visai ne tavo vaikinai, tiesa?

– Ne tai. O...

Kurgi trečiasis melas, kai man jo reikia?

Kelas klastingai nusišypsojo, man nė nespėjus susivokti, nusi-purtė mano ranką ir nuėjo prie prekystalio. Užgniauziau dejonę ir žvilgtelėjau pro dvi priekines lentynas.

– Labas, – Kelvinas draugiškai pasisveikino su vyruku, vilkin-čiu flanelinius marškinius raudonais ir juodais langeliais, mūvin-čiu džinsus ir avinčiu žygio batais.

Tasai linktelėjo nė nepakeldamas akių.

– Girdėjau, susitikinėji su mano buvusiąja, – Kelvino balse buvo justi šelmiška gaidelė. Jis man atsilygino mano pačios ginklu ir puikiai tai žinojo.

Jo žodžiai gerokai sudomino vyruką. Šis smalsiai dirstelėjo į Kelviną, o aš pajutau vis labiau kaistant skruostus.

– Žinai, su ta mergina, – nenurimo tasai, – kuri slepiasi ana ten, už sausainių.

Jis parodė į mane.

Aš atsitiesiau ir iškišau galvą virš viršutinės lentynos. Ranka persibraukiau per palaidinukę ir išsižiojau, bet neišspaudžiau nė žodžio. Nė žodelyčio.

Vyrukas žvilgtelėjo pro Kelviną į mane. Mūsų žvilgsniai trum-pam susitiko, aš vien lūpomis ištariau „galėčiau paaiškinti“... bet negalėjau.

O tada nutiko šis tas netikėto. Vyrukas pasižiūrėjo tiesiai į Kelviną ir ramų ramiausiai pasakė:

– Taip. Brita mano mergina.

Krūptelėjau. Jis žino mano vardą?

Regis, Kelvinas gerokai sutriko.

– Ak. Labas. Atsiprašau, bičiuli. Pamaniau... – jis padavė ranką. – Aš Kelvinas Verstygas, – nejaukiai išlemeno. – Britos... buvęs vaikinai.

– Meisonas.

Šis dėbtelėjo į atkištą Kelvino ranką, bet nepaspaudė jos. Padėjo Viliui Henesiui ant prekystalio tris dvidešimtines. Tada priėjo ir pabučiavo mane į skruostą. Pabučiavo kuo ramiausiai, bet mano pulsas ėmė mušti kaip pašėlęs. Vyrukas man nuoširdžiai ir kerinčiai nusišypsojo.

– Brita, matau, dar neatsikratei savosios šerbetinių kokteilių manijos.

Irgi jam šyptelėjau. Jei jis neprieštarauja, aš tuo labiau.

– Kai pamačiau, kad privažiavai, man reikėjo atvėsti, – spokso-dama į jį garbinančiu žvilgsniu, sumosavau rankomis.

Vyrukui palei akis susimetė raukšlėlės. Buvau įsitikinusi, kad širdyje jis kvatojasi.

– Meisonai, turėtum vėliau stabtelėti prie mano namų, nes nusipirkau naują lūpų blizgį, reikėtų išbandyti... – tariau.

– Ak. Bučinių žaidimas? – jis nė nemirktelėjo.

Žvilgtelėjau, ar Kelvinas reaguoja į mano flirtą. Mano džiaugsmui, atrodė taip, tarsi burnoje jam būtų įstrigusi citrinų žievelė.

– Pažįsti mane – nuolatos ieškau ko nors aštresnio, – atsakiau šilkinio balsu.

Kelvinas atsikrenkštė ir sunėrė rankas.

– Brita, gal jau metas važiuoti? Tikrai turėtum pasiekti namelį prieš sutemstant.